

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. Aleš Klaudy**,
sídlem Masarykovo náměstí 191/18, 405 01 Děčín,
insolvenční správce dlužníka V. H., narozeného dne
„X“, bytem „X“,
zastoupený Mgr. Martinem Kolářem, advokátem,
sídlem Na Vinici 1227/32, 405 02 Děčín,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2013, č. j. 1930946/13/2505-05301-506281,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 19. 11. 2013, č. j. 1930946/13/2505-05301-506281, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 19. 11. 2013, č. j. 1930946/13/2505-05301-506281, jímž nebylo vyhověno námitce dlužníka V. H. (dále jen „dlužník“) proti převedení přeplatku na nedoplatek sdělenému vyrozuměním žalovaného ze dne 30. 8. 2013, č. j. 1722766/13/2505-05301-506281. Tímto vyrozuměním žalovaný oznámil dlužníkovi, že podle § 154 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), převedl přeplatek na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) vykázaný ke dni 26. 8. 2013 ve výši 234 363 Kč (nadměrný odpočet za květen 2010) na úhradu nedoplatku daně z převodu nemovitostí vykázaného ke dni 26. 8. 2013 ve výši 738 516 Kč, a to dnem úhrady 1. 12. 2010. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že přeplatek, jehož vrácení žalobce požadoval, vznikl z titulu práva dlužníka na vrácení přeplatku za nadměrný odpočet DPH za květen 2010, tedy za období předcházející zahájení insolvenčního řízení dlužníka. Zdůraznil, že v souladu s § 40a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), a s § 242 odst. 2 daňového řádu lze takový přeplatek převést na úhradu nedoplateků daňového subjektu nejpozději do konání přezkumných jednání, v nichž jsou přezkoumány příslušné pohledávky správce daně. V dané věci tak podle žalobce bylo možné převést nedoplatek nejpozději do 23. 12. 2010. Správce daně však opomenul konání přezkumného jednání a přeplatek převedl na úhradu nedoplateků až s odstupem několika let po konání přezkumných jednání, což podle žalobce odporuje citovaným ustanovením. Žalobce rovněž zmínil, že žalovaný nijak nereagoval na jeho žádost o vrácení přeplatku ze dne 2. 3. 2011.
3. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 64/2011, podle kterého je možnost převést přeplatek na úhradu nedoplateků časově omezena okamžikem přezkoumání nedoplateků dlužníka vůči správci daně v přezkumném jednání s tím, že správce daně může dosáhnout uspokojení cestou zápočtu *sui generis* pouze tehdy, pokud stihne provést proceduru podle § 64 odst. 2 ZSDP před přezkumem svých pohledávek v přezkumném jednání. Žalobce z citovaného rozsudku zdůraznil, že nebyly-li pohledávky za dlužníkem uhrazeny zvláštní formou započtení do jejich přezkumu v přezkumném jednání, je případný přeplatek na dani vratitelným přeplatkem a správce daně jej musí zaplatit do podstaty, aby mohl být použit k uspokojení věřitelů v rámci insolvenčního řízení. Žalobce zmínil také rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 Af 13/2011, podle kterého je zvýhodnění správce daně upravené v § 40a odst. 4 ZSDP třeba interpretovat jako výjimku z pravidla, tedy restriktivně. Podle žalobce pak totéž platí i ve vztahu k § 242 odst. 2 daňového řádu. Dodal, že Krajský soud v Praze v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předmětném rozsudku vyslovil, že ačkoli zákon hovoří o pouhém vyrozumění, jedná se nepochybně o deklaratorní rozhodnutí způsobilé zasáhnout do základního práva daňového subjektu podle čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod, tj. o rozhodnutí přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví.

4. Podle žalobce je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného odporuje jednoznačným kogentním ustanovením zákona. Tuto protiprávnost nemůže napravit ani usnesení insolvenčního soudu, které vzalo na vědomí snížení přihlášené pohledávky žalovaného. Insolvenční soud totiž při zpětvzetí přihlášky věřitelem není povinen přezkoumávat důvody zpětvzetí, natož aby zkoumal motivy věřitele. O zastavení řízení rozhoduje insolvenční soud již na základě projevu vůle věřitele, který navíc nebyl odůvodněný, a proto se soud ani nemohl zabývat oprávněností snížení přihlašované pohledávky. Podle žalobce by bylo absurdní komplikací insolvenčního řízení, pokud by věřitelé mohli brát zpětvzetí svých přihlášených pohledávek zpět, pokud zjistí, že zpětvzetí nebylo důvodné. Žalobce proto konstatoval, že k částečnému zpětvzetí přihlášky pohledávky žalovaného nelze ve vztahu k oprávněnosti započtení přeplatku nijak přihlížet. Uzavřel, že napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno pro nezákonnost.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že rozhodnutí vydal v souladu s § 40a ZSDP, s § 242 daňového řádu, s § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), a v souladu s § 184 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), a proto napadené rozhodnutí není nezákonné a není dán důvod pro jeho zrušení. Zdůraznil, že dodatečné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období květen 2010 bylo správci daně doručeno dne 25. 10. 2010, když k témuž dni byly zjištěny důvody pro jeho podání. Žalovaný podotkl, že posledním dnem lhůty pro podání dodatečného přiznání i dnem konkludentního vyměření daně byl v souladu s § 41 odst. 1 a § 46 odst. 5 ZSDP den 30. 11. 2010. Předmětné dodatečné daňové přiznání tak bylo podáno v době do konání obou přezkumných jednání (8. 11. 2010, 23. 12. 2010), týkalo se daňové povinnosti za zdaňovací období před rozhodnutím o úpadku a bylo vyměřeno před konáním přezkumného jednání, na kterém byly přezkoumávány pohledávky správce daně. Dnem 30. 11. 2010 vznikl dlužníkovi přeplatek na osobním daňovém účtu DPH, který byl dnem 1. 12. 2010 převeden na nedoplatek na dani z převodu nemovitostí.
6. Podle žalovaného vznikl vratitelný přeplatek podle § 64 odst. 2 ZSDP na základě skutečností, které nastaly nejpozději dnem předcházejícím dni účinnosti rozhodnutí o úpadku, tj. před 24. 9. 2010. Skutečností, na základě které vzniklo právo dlužníka podat dodatečné daňové přiznání, byl daňový dobropis č. 2/2010 k daňovému dokladu č. 2005/303, vystavený dne 31. 5. 2010, kterým žalobce snižoval cenu z důvodu vad. Žalovaný zdůraznil, že vratitelný přeplatek vznikl na základě skutečností, které nastaly do dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, neboť nastaly v květnu 2010, a byl použit na úhradu nedoplatků podle § 40a odst. 1 písm. c) ZSDP dne 1. 12. 2010, tedy před přezkumným jednáním, které se konalo dne 23.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. 2010, což podle žalovaného umožňuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 64/2011. Tento rozsudek se navíc týkal postupu, kdy vratitelný přeplatek vznikl vyměřením daňového přiznání po přezkumném jednání, zatímco v projednávané věci bylo vyměřeno daňové přiznání podané před přezkumným jednáním a žalovaný „stihl“ provést proceduru podle § 64 odst. 2 ZSDP před přezkumem svých pohledávek. Žalovaný dodal, že žádost o vrácení přeplatku ze dne 2. 3. 2011 nebyla na Finanční úřad v Kadani doručena a žalobce ji ani nedoložil jako důkaz.

Replika žalobce

7. V replice ze dne 3. 3. 2014 žalobce konstatoval, že se žalovaný dopustil dezinterpretace skutkových okolností i relevantních právních předpisů. Žalovaný podle žalobce nepřevodil přeplatek na úhradu nedoplatku dne 1. 12. 2010, nýbrž až v roce 2013, tedy s odstupem několika let po přezkumných jednáních, a žalobce o tom informoval teprve vyrozuměním ze dne 30. 8. 2013, č. j. 1722766/13/2505-05301-506281. Ve vyjádření ze dne 30. 8. 2013 navíc sám žalovaný nepřímou potvrdil, že k žádnému úkonu „započtení“ dříve nedošlo. Žalobce zdůraznil, že datum vyměření daňového přiznání (natož konkludentního) a úkonu započtení nelze směřovat. Vznik přeplatku sám o sobě podle žalobce neznamena, že je přeplatek převeden na existující nedoplatky. To by muselo k převodu přeplatku docházet automaticky bez jakéhokoli úkonu správce daně již splněním podmínek pro toto započtení. Žalobce podotkl, že započitatelný přeplatek by byl „započten“ již okamžikem svého vzniku a úprava tohoto institutu by zcela postrádala smysl. Uzavřel, že z formulace zákona i ze soudní praxe je zřejmé, že takový výklad rozhodně není úmyslem zákonodárce.
8. Podle žalobce z judikatury citované v žalobě vyplývá, že možnost převedení přeplatku je výjimečným oprávněním správce daně, které je nutno interpretovat jako výjimku z pravidla, tj. restriktivně, a že zvýhodněné postavení správce daně mezi ostatními věřiteli nelze dále zlepšovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 64/2011). V tomto případě se žalovaný pokouší časovému omezení zcela vyhnout, přičemž ze všech okolností vyplývá, že přeplatek převedl až v roce 2013. Akceptace takového postupu by podle žalobce byla v hrubém rozporu se zásadami obsaženými ve výše citovaných rozhodnutích a jakékoli časové omezení provedení úkonu započtení by ztratilo smysl, neboť správce daně by mohl kdykoli deklarovat, že započtení provedl již dříve. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 Af 13/2011, podle kterého je správci daně umožněno oznámit úpadci započtení až do okamžiku konání přezkumného jednání, a zdůraznil, že omezení je zde navázáno na okamžik oznámení započtení.
9. Žalobce shrnul, že přeplatek vzniklý na základě skutečností vzniklých do dne účinnosti rozhodnutí o úpadku lze použít nejpozději do přezkoumání pohledávek správce daně při přezkumném jednání. To podle žalobce jednoznačně vyplývá z § 242 daňového řádu a vyplývalo to i z § 40a ZSDP, který výslovně právě pro přeplatek vzniklý na základě skutečností, které nastaly před účinností rozhodnutí o úpadku, odkazoval na § 64 téhož zákona, na nějž odkazuje i zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 64/2011. V něm sice bylo daňové přiznání podáno až po přezkumném jednání, nicméně vztahovalo se k daňové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinnosti vznikající na základě skutečností předcházejících rozhodnutí o úpadku. V tomto ohledu označil žalobce argumentaci žalovaného za lichou.

Správní spis

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. V řádném daňovém přiznání k DPH za květen 2010 dlužník neuvedl žádnou daň ani nadměrný odpočet; takto přiznanou daň finanční úřad vyměřil dne 25. 6. 2010. V dodatečném daňovém přiznání k DPH za květen 2010, podaném dne 25. 10. 2010, dlužník vyčíslil daň na výstupu a vlastní daňovou povinnost ve výši – 396 014 Kč; takto přiznanou daň finanční úřad vyměřil dne 30. 11. 2010, a to k těmto dnem. Podáním ze dne 4. 7. 2013 požádal žalobce žalovaného o sdělení, z jakého důvodu nebyl nadměrný odpočet za květen 2010 ve výši 396 014 Kč, o jehož vrácení žádal dne 2. 3. 2011, dosud vrácen.
11. Vyročením ze dne 30. 8. 2013, č. j. 1722766/13/2505-05301-506281, žalovaný oznámil dlužníkovi, že podle § 154 odst. 2 daňového řádu převedl přeplatek na DPH vykázaný ke dni 26. 8. 2013 ve výši 234 363 Kč (nadměrný odpočet za květen 2010) na úhradu nedoplatku daně z převodu nemovitostí vykázaného ke dni 26. 8. 2013 ve výši 738 516 Kč, a to dnem úhrady 1. 12. 2010. Proti tomuto vyročení podal dlužník prostřednictvím žalobce námitku, o které žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 23. 9. 2010, č. j. KSUL 44 INS 7913/2010-A-30, vyslovil, že se zjišťuje úpadek dlužníka V. H., přičemž účinky rozhodnutí o úpadku nastaly zveřejněním v insolvenčním rejstříku dne 24. 9. 2010 v 9:38 hodin. Usnesením ze dne 8. 11. 2010, č. j. KSUL 44 INS 7913/2010-B-6, Krajský soud v Ústí nad Labem prohlásil na majetek dlužníka konkurz, jehož účinky nastaly okamžikem zveřejnění usnesení v insolvenčním rejstříku, tj. dne 9. 11. 2010 v 13:27 hodin. Pohledávka státu vůči dlužníkovi přihlášená do konkurzu právním předchůdcem žalovaného (Finančním úřadem v Kadani), zahrnující i výše zmíněný nedoplatek na dani z převodu nemovitostí, byla projednána při zvláštním přezkumném jednání dne 23. 12. 2010.
16. Soud předesílá, že vyrozumění o převedení přeplatku, proti kterému směřovala námitka, o níž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, bylo vydáno dne 30. 8. 2013, tj. za účinnosti daňového řádu, nicméně deklarovalo převedení přeplatku dnem úhrady 1. 12. 2010, tedy v době platnosti a účinnosti ZSDP. Je proto třeba posoudit, zda postup žalovaného v daném případě odpovídá příslušným ustanovením ZSDP. Jinými slovy: vzhledem k tomu, že žalovaný převedl přeplatek k datu 1. 12. 2010, je možné toto převedení považovat za zákonné jen tehdy, pokud byly splněny podmínky, které k tomuto datu ZSDP pro danou proceduru stanovil.
17. Podle § 40a odst. 4 věty první a druhé ZSDP platí, že „[p]ro potřeby úpadku je za majetek daňového subjektu považován vratitelný přeplatek podle § 64 odst. 2, přičemž postup pro zjištění vratitelnosti přeplatku vzniklého na základě skutečností, které nastaly nejpozději dnem předcházejícím dni účinnosti rozhodnutí o úpadku, se uplatní pro nedoplatky uvedené v odstavci 1 písm. b) a c) nejpozději do jejich přezkoumání při přezkumném jednání. Po přezkumném jednání se řízení o stanovení této daňové povinnosti zastavuje až do vydání rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení končí.“
18. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Afs 64/2011-55, publ. pod č. 2927/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, kde vyslovil, že „... § 40a odst. 1 až 3 [ZSDP] kategorizuje jednotlivé druhy pohledávek správce daně za dlužníkem a v hmotněprávní rovině definuje podmínky jejich vzniku. Především stanoví, že rozhodující pro rozlišení mezi dvěma základními kategoriemi pohledávek, a sice na jedné straně daňovými pohledávkami za majetkovou podstatou a na straně druhé daňovými pohledávkami s nárokem na uspokojení ze zajištění a dalšími přihlášenými daňovými pohledávkami, je okamžik účinnosti rozhodnutí o úpadku. Vedle kategorizace pohledávek správce daně za dlužníkem se v § 40a odst. 4 [ZSDP] stanoví také, že majetkovou hodnotou, jež má být vypořádána v insolvenčním řízení (tj. má zásadně sloužit k uspokojení věřitelů), je vratitelný přeplatek. Právě to, tedy hmotněprávní ustanovení, jež definuje určitý majetkový nárok dlužníka vůči správci daně jako majetkovou hodnotu, jež má být v insolvenčním řízení použita zásadně k uspokojení věřitelů podle pravidel tohoto řízení, je obsahem úvodní části první věty § 40a odst. 4 [ZSDP]. Další části této první věty, jakož i navazující věta druhá [tj. slova: (...) postup pro zjištění vratitelnosti přeplatku vzniklého na základě skutečností, které nastaly nejpozději dnem předcházejícím dni účinnosti rozhodnutí o úpadku, se uplatní pro nedoplatky uvedené v odstavci 1 písm. b) a c) nejpozději do jejich přezkoumání při přezkumném jednání. Po přezkumném jednání se řízení o stanovení této Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

daňové povinnosti zastavuje až do vydání rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení končí.] jsou ustanoveními procesní povahy, jež souvisejí se zásadou zakotvenou v § 5 písm. d) insolvenčního zákona, neboť jako výjimku z pravidla, že pohledávky věřitelů se uspokojují pouze v insolvenčním řízení, stanoví oprávnění správce daně uspokojit svoji pohledávku zvláštní formou započtení mimo insolvenční řízení, a sice užitím daňového přeplatku na úhradu daňového nedoplatku na jiné dani podle pravidel zakotvených v § 64 odst. 2 [ZSDP]. Tato výjimečná, a správce daně zvýhodňující, možnost je v § 40a odst. 4 větě první in fine citovaného zákona zcela logicky časově omezena okamžikem přezkoumání nedoplatků dlužníka vůči správci v klíčovém institutu insolvenčního řízení, a sice v přezkumném jednání. Pouze pokud správce daně „stihne“ provést proceduru podle § 64 odst. 2 [ZSDP] před přezkumem svých pohledávek v přezkumném jednání, může dosáhnout jejich, ze svého pohledu výhodného, avšak ostatní věřitele zkracujícího, uspokojení cestou zápočtu sui generis. Po přezkumném jednání pak správce daně nemůže proceduru podle § 64 odst. 2 [ZSDP] v průběhu insolvenčního řízení použít. Ust. § 40a odst. 4 věta druhá [ZSDP], podle které se po přezkumném jednání se řízení o stanovení této daňové povinnosti zastavuje až do vydání rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení končí, znamená pouze, že proceduru „započtení“ podle § 64 odst. 2 [ZSDP] nelze po stanovenou dobu (tedy od přezkumného jednání do vydání rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení končí) použít. Jakkoli slovo „zastavuje“ může samo o sobě vyvolávat jisté výkladové nejasnosti, neboť obvykle se používá tehdy, chce-li zákonodárce stanovit, že určité řízení definitivně končí, v daném kontextu je jeho význam jiný a vychází ze smyslu a účelu insolvenčního řízení – dosáhnout toho, že pohledávky věřitelů za dlužníkem, včetně pohledávek daňových, budou až na výjimky vypořádány koncentrovaně, tedy v rámci procedury insolvenčního řízení, a vyloučit samostatné uspokojování věřitelů mimo rámec insolvenčního řízení. Procedura podle § 64 odst. 2 [ZSDP] tedy může být na dlužníka použitelná opět až po vydání rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení končí. To znamená, že nebyly-li daňové pohledávky za dlužníkem podle § 40a odst. 1 písm. b) a c) [ZSDP] včas, tedy do jejich přezkumu v přezkumném jednání, uhrazeny zvláštní formou „započtení“ podle § 64 odst. 2 téhož zákona, ... je případný přeplatek na dani, který dlužník má, „vratitelným přeplatkem“ a musí být správcem daně zaplacen do podstaty, aby jej bylo možno použít k uspokojení věřitelů v rámci insolvenčního řízení. ... Okamžikem přezkumu pohledávek, jež mají povahu pohledávek podle § 40a odst. 1 písm. b) a c) [ZSDP], se v přezkumném řízení uzavírá správci daně prostor k provedení „započtení“ podle § 64 odst. 2 téhož zákona.“

19. Vycházejí z tohoto judikátu zdejší soud konstatuje, že správce daně byl oprávněn uplatnit proceduru podle § 64 odst. 2 ZSDP, tj. použít přeplatek na DPH za květen 2010 (vzniklý na základě dobropisu ze dne 31. 5. 2010, tj. před prohlášením konkurzu na majetek dlužníka) na úhradu nedoplatku daně z převodu nemovitostí vzniklého rovněž před prohlášením konkurzu, nicméně mohl tak učinit nejpozději do 23. 12. 2010, kdy se konalo zvláštní přezkumné jednání, na němž byly přezkoumány pohledávky státu přihlášené Finančním úřadem v Kadani. Tímto dnem ztratil správce daně možnost použít proceduru podle § 64 odst. 2 ZSDP a nadále až do skončení insolvenčního řízení nebyl oprávněn ve vztahu k pohledávkám uvedeným v § 40a odst. 1 písm. b) a c) ZSDP provést převedení přeplatku na úhradu nedoplatků. Na tomto stavu nemůže podle názoru zdejšího soudu nic změnit ani skutečnost, že následně dne 1. 1. 2011 nabyl účinnosti daňový řád, neboť ten neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by správci daně znovu otevíralo podle citované judikatury již uzavřený prostor k provedení „započtení“ podle § 64 odst. 2 ZSDP.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Soud zdůrazňuje, že není podstatný fakt, že žalovaný převedl přeplatek na úhradu nedoplatku dnem úhrady 1. 12. 2010, nýbrž skutečnost, že tak učinil teprve dne 30. 8. 2013, tj. dávno po konání přezkumného jednání dne 23. 12. 2010, které správci daně oprávnění postupovat podle § 64 odst. 2 ZSDP odebralo (slovy zákona toto řízení zastavilo), a to až do skončení insolvenčního řízení. Žalovaný tedy nebyl dne 30. 8. 2013 k převedení přeplatku na DPH za květen 2010 ve výši 234 363 Kč na úhradu nedoplatku na dani z převodu nemovitostí, který byl jako přihlášená pohledávka projednán insolvenčním soudem na zvláštním přezkumném jednání dne 23. 12. 2010, oprávněn. Žalovaný však přesto předmětný přeplatek na úhradu nedoplatku převedl, což činí napadené rozhodnutí, které tento postup potvrdilo, nezákonným.
21. Žalobce současně zcela správně poukázal na to, že pozdější částečné zpětvzetí přihlášky pohledávky nemá na shora uvedené závěry žádný vliv. Podobně bez vlivu zůstává skutečnost, že žalovaný údajně nereagoval na žádost žalobce o vrácení přeplatku ze dne 2. 3. 2011, neboť žalobce se proti této jím tvrzené nečinnosti mohl bránit postupy upravenými v daňovém řádu, což neučinil. V kontextu výše uvedených skutečností nejsou podle názoru zdejšího soudu pro projednávanou věc relevantní ani závěry Krajského soudu v Praze vyslovené v jeho rozsudku sp. zn. 44 Af 13/2011.
22. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je z důvodu nesprávného právního názoru žalovaného nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
23. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 12 342 Kč. Náhrada se skládá z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – písm. a), podání žaloby, podání repliky – písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náklady řízení nezahrnují soudní poplatek, neboť žalobce je podle § 11 odst. 2 písm. n) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, od soudního poplatku osvobozen.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.